

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 252/06-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. apríla 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti H. K., V., zastúpeného advokátom JUDr. P. E., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 92/06 (pôvodne pod sp. zn. 6 Nc 144/96) takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo H. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 92/06 (pôvodne sp. zn. 6 Nc 144/96) porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava III p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 92/06 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. H. K. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 140 000 Sk (slovom jednoštyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III j e p o v i n n ý uhradiť H. K. trovy právneho zastúpenia v sume 6 887,72 Sk (slovom šesťtisícosemstoosemdesiatšesť slovenských korún sedemdesiatdva halierov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. P. E., Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 252/06 z 23. augusta 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť H. K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. E., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 92/06 (pôvodne pod sp. zn. 6 Nc 144/96).

Vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd v predmetnej veci do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu nevydal právoplatné rozhodnutie, sťažovateľ v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní okresného súdu sp. zn. 10 C 92/06 (pôvodne sp. zn. 6 Nc 144/96). Zároveň žiada priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 100 000 Sk a úhrady trov konania.

Podaním doručeným 8. decembra 2006 s'ťažovateľ ústavnému súdu prostredníctvom svojho právneho zástupcu oznámil, že pojednávanie konané 12. septembra 2006 bolo okresným súdom odročené na neurčito z dôvodu absencie dôkazu potrebného k rozhodnutiu veci. K odročeniu tohto pojednávania podľa neho nemuselo dôjsť v prípade, ak by okresný súd vyhovel jeho podaniu z 3. decembra 2003 a opakovane podaniu z 8. septembra 2004. Zároveň okresnému súdu oznámil, že žiada, aby mu ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie v sume 200 000 Sk.

Okresný súd sa k s'ťažnosti s'ťažovateľa vyjadril 12. januára 2007 prostredníctvom svojho predsedu, ktorý v ňom uviedol: *„Ku skutkovým okolnostiam uvádzaným v ústavnej s'ťažnosti v zásade nemám pripomienky z výnimkou tvrdenia s'ťažovateľa, že na základe výzvy súdu zo dňa 7. 8. 2002 odstránil žiadanú vadu a založil obratom do spisu a to dňa 12. 8. 2002 žiadaný záznam o dopravnej nehode od polície, nakoľko toto nezodpovedá skutočnosti. Písomným podaním dňa 12. 8. 2002 s'ťažovateľ naopak žiadal o poskytnutie lehoty za účelom založenia tohto dokladu. Vo veci bolo vytýčené pojednávanie na deň 12. 9. 2006, toto však bolo nutné odročiť na návrh samotného s'ťažovateľa i z toho dôvodu, že nevie zabezpečiť súdu hlásenie o dopravnej nehode od polície. Pričom tento dôkaz z hľadiska posúdenia základu žalobného návrhu je podstatný. Rovnako na pojednávanie sa nedostavil s'ťažovateľ, pričom vzhľadom na vyjadrenie odporcov je zrejmé, že jeho výpoveď bude pre zistenie skutkového stavu podstatné. Na jednej strane teda s'ťažovateľ poukazuje na postup súdu, ktorý kvalifikuje ako porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, pričom vzhľadom na charakter žaloby je zrejmé, že je jeho dôkaznou povinnosťou preukázať základ a výšku žalobného návrhu, čo v danom prípade je možné zadovážením policajnej správy zo šetrenia uvedenej nehody resp. výsluch účastníkov resp. svedkov nehody. V tomto smere však samotný s'ťažovateľ neprodukoval žiadne dôkazy a na pojednávanie, kde mohol v tomto smere vypovedať sa nedostavil. V tejto súvislosti možno*

teda konštatovať, že istým spôsobom sám prispieva k zbytočným priet'ahom v konaní. Navrhujem preto, aby súd zohľadnil túto skutočnosť pri prípadnom rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy.“

Právny zástupca s'ťažovateľa ústavnému súdu na základe jeho výzvy doručil 19. marca 2007 svoje stanovisko k vyjadreniu predsedu okresného súdu, v ktorom poukázal na skutočnosť, že v predmetnom konaní bol v dôsledku nečinnosti okresného súdu zničený podľa neho rozhodujúci dôkaz (skartáciou v dôsledku uplynutia archivačnej lehoty), ktorý s'ťažovateľ v konaní označil už podaním z 3. decembra 2003. V súčasnosti už tento dôkaz nie je možné zabezpečiť, pretože podľa oznámenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín záznam o dopravnej nehode bol po desiatich rokoch vyradený z archívu.

Pojednávanie konané 12. septembra 2006 nebolo podľa s'ťažovateľa odročené na jeho žiadosť, ako to tvrdí vo svojom vyjadrení predseda okresného súdu, ale *„bolo vykonané po dohode s porušovateľom, keďže sme chceli realizovať zmenu petitu (z dôvodu zániku meny ATS a jej nahradením meny EUR) a porušovateľ mimo zápisnice požiadal, aby bola zmena vykonané písomným podaním a nie na pojednávaní“*.

K neúčasti s'ťažovateľa na tomto pojednávaní uviedol: *„K tvrdeniu porušovateľa, že sa nedostavil navrhovateľ chcem uviesť, že prítomnosť navrhovateľa vzhľadom na skutočnosť, že je zastúpený advokátom, nepovažujem a priori za nevyhnutnú, odhliadnuc od toho, že predmetom sporu nie je dokazovanie okolností vzniku dopravnej nehody (kde by jeho výpoveď samozrejme bola potrebná) ale vyhýbavý postup odporcov. K výške škody tiež nie je potrebné vyjadrenie s'ťažovateľa, nakoľko tá nebola určená ním ale tretím subjektom (doklad sa nachádza v súdnom spise). Argumentáciu súdu preto považujem za účelovú.“*

Podľa právneho zástupcu s'ťažovateľa tvrdenie okresného súdu, že správaním s'ťažovateľa v tomto konaní boli zapríčinené zbytočné priet'ahy, nie je pravdivé. S'ťažovateľ podľa neho odpovedal na všetky výzvy okresného súdu v stanovenej lehote a na jediné nariadené pojednávanie počas tohto jedenásťročného konania sa riadne dostavil. Ďalej poukázal na skutočnosť, že podstatou s'ťažnosti s'ťažovateľa je predovšetkým *„samotný*

prístup porušovateľa, keďže prvý úkon porušovateľa vo veci bol vykonaný v roku 2002. teda po šiestich rokoch od podania návrhu a prvé (zatiaľ jediné) pojednávanie bolo vytyčené až v roku 2006“ .

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci sťažnosti sťažovateľa upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

Sťažnosť v tejto veci pôvodne prijal 21. júna 2006 na ďalšie konanie III. senát ústavného súdu. Dňa 22. januára 2007 skončilo funkčné obdobie sudcovi spravodajcovi, ktorému bola vec na ústavnom súde pridelená. Po schválení Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na rok 2007 a prerozdelení vecí novovymenovaným sudcom sa sudkyňou spravodajkyňou v tejto veci stala Marianna Mochnáčová, ktorá je členkou IV. senátu. Z uvedeného dôvodu vec prerokoval a vo veci samej rozhodol IV. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj pokiaľ sa týka čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o posúdenie veci podľa kritéria zložitosti, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť (skutkovú, právnu alebo procesnú prekážku), na základe ktorej - samostatne alebo v spojení s inými - by mohol napadnuté konanie posúdiť ako zložité. Predmetom posudzovaného konania je rozhodovanie o žalobe o náhradu škody, t. j. ide o spor týkajúci sa finančných nárokov sťažovateľa, ktorý po právnej a skutkovej stránke patrí k štandardnej agende všeobecných súdov.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria - správanie sťažovateľa v posudzovanom konaní - ústavný súd konštatoval, že na ťarchu sťažovateľa treba pripísať najmä skutočnosť, že sa na okresný súd obrátil s návrhom na začatie konania, ktorý nemal všetky predpísané náležitosti.

Na druhej strane ústavný súd už vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky vzťahu nedostatkov žaloby a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zdôraznil, že s týmto základným právom je málo zlučiteľný taký postup štátneho orgánu (súdu), ktorého výsledkom je, že až po niekoľkých rokoch od začatia konania (v danom prípade 5. augusta 2004) súd pristupuje ku kvalifikovanej výzve sťažovateľa ako žalobcu, aby odstránil nedostatky svojej žaloby v občianskom súdnom konaní, teda k výzve, ktorá svojou povahou patrí k úkonom vykonávaným spravidla na začiatku občianskeho súdneho konania (mutatis mutandis I. ÚS 21/00, I. ÚS 33/01). Táto okolnosť (nedostatky návrhu) teda sama osebe nemôže ospravedlniť nečinnosť okresného súdu ani urobiť sťažovateľa zodpovedným za vzniknutý priet'ah (pozri napr. I. ÚS 47/96).

Ústavný súd v správaní sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu zistil aj ďalšie ojedinelé nedostatky (napr. neúčast' právneho zástupcu sťažovateľa na nariadenom informatívnom výsluchu 8. decembra 2000, neúčast' sťažovateľa na pojednávaní konanom 12. septembra 2006), v dôsledku ktorých však k závažnejšiemu spomaleniu postupu okresného súdu v predmetnom konaní nedošlo.

3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v posudzovanom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu. Ústavný súd zistil v postupe okresného súdu nasledovné obdobia nečinnosti, počas ktorých nebol v konaní vykonaný žiadny procesný úkon smerujúci k rozhodnutiu merita veci a ktoré mali výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku tohto konania:

- od 21. februára 1996 (podanie žaloby) až do 21. augusta 2000 (predvolanie právneho zástupcu sťažovateľa na informatívny výsluch), t. j. 4 roky a 6 mesiacov,
- od 12. augusta 2002 (doručenie sťažovateľovej odpovede na výzvu okresného súdu) do 23. októbra 2003 (zaslanie výziev účastníkom konania), t. j. viac ako 1 rok a 2 mesiace,
- od 28. januára 2005 (doručenie vyjadrenia odporkyne v 2. rade na výzvu okresného súdu) až do 13. júna 2006 (nariadenie pojednávania), t. j. viac ako 1 rok a 4 mesiace.

Okresný súd v doterajšom viac ako jedenásťročnom priebehu konania uskutočnil len jedno pojednávanie, ktoré navyše nebolo pripravené tak, aby na ňom mohol rozhodnúť vo veci, čo je vzhľadom na termín začatia konania (21. februára 1996) neadekvátne.

Vzhľadom na uvedenú nečinnosť okresného súdu, ako aj so zreteľom na to, že v doterajšom priebehu konania neboli vo veci vykonané efektívne úkony smerujúce k odstraňovaniu právnej neistoty sťažovateľa, je potrebné konštatovať, že v konaní došlo k zbytočným priet'ahom, ktoré neboli spôsobené zložitou vecou ani správaním účastníkov konania, ale postupom okresného súdu.

Uvedený postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu § 100 ods. 1 OSP tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 92/06 (pôvodne pod sp. zn. 6 Nc 144/96) došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ústavný súd zistil porušenie základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, a preto mu prikázal, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza s'ťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

S'ťažovateľ žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadost'účinenia v sume 200 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej s'ťažnosti.

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadost'učinenia.

Pri určení výšky primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 92/06 (pôvodne sp. zn. 6 Nc 144/06) a berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 140 000 Sk za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania s'ťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. P. E. Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2005, ktorá bola 16 381 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie s'ťažnosti), a to v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 2 730 Sk, t. j. spolu 5 460 Sk, čo spolu s režijným paušálom 2 x 164 Sk (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 5 788 Sk. Keďže advokát je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) uvedená suma

bola zvýšená o DPH vo výške 19 % podľa § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky a podľa § 27 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 6 887,72 Sk.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2007